

szomorkodtak tengerre szállva: hová tűnt
az ígéret, a jóság, a véráldozat.

Feneketlen a remény zsákja, azt hiszem.
Látják, nem moccan a háló, de maradnak
a vizeken. Miért nem szökik hálóba
hal, hiszen a teremtő adott vizet és
halat, és adott türelmetlenséget és
türelmet, éhes ivadékot és gondot
is adott bőven. Van határ! Sok időre
nem rejtekezhetnek a halak, mert a rút
várakozás elhamvasztja a gyertyát, és
sötétben könnyen belevész éhe csilla-
píthatatlan tarolásába az ember.

(Vers, amelyben Mózes egyedül marad)

Lefele jövet megbotlott egy kígyó testében Mózes,
estében valahogy légiesedtek, megkönnyebbedtek
a gránittáblák, így nem törettek össze, átváltoztak
láthatatlanba, ennek aztán az lett a hátránya, hogy
leérkezvén a sokaságba, ahol a hitetlenek
várták a csodaszó erejét, bokros, hangos szitkokkal
zúgolódtak, hogy miért nem látják a gránittáblákat,
a kézzelfogható bizonytságot, de most Mózes keze
oly üres volt, mint a kiszáradt tojás... A kézlendület
az ég felé mutatott, nem mondta el, hogy mi történt a
kőtáblákkal, de az üzenet itt van, itt a kebelben.

Csaló, hallatta hangját a tömeg. Össze is törhettek
volna a parancsolatok, de nem törtek össze. Lett a
kígyó a próba. Mózes, az önkéntes szimpla prókátor.

CSONTOS MÁRTA Naplójegyzetek

Tóth Éva soraira

Hevertem füveden homokodon,
s most fekete tócsák felett ugrál
lelkem romlott habokon.
Trónfosztott lettem, hiába
ragyog a Nap, hiába olvad bennem
csonkig az ének; leszáradtak a füvek,
átfáztak az idővel küzdő eretnekek.
Csak a teliholdas mezők felett
körüznek tollvesztett seregélyek.
Fürödtem tengereidben, jártam
utaidat, vakmerő pille voltam
kivérzett tulipánok seregében,
álmomban fehér mécsvirágok
lobbantottak szikrát a gyűlölködő
szélben, utat világítottak az Égen.
Hazám... hadd váljak poroddá,
legyek röpirat megszentelt emléken,
legyek aranyrög a televényen.

Esőisten találkozik Poszeidónnal

Tengerbe merült ma az ég,
mogorva Poszeidón bosszút áll,
szigonyával játszani vágyik,
s nézi, hogyan folyik szét ujjai
között a megfakult napragyogás,
hogyan fürdenek a madarak a
felázott gyepen, s hogyan folyik
szét az idő a tetőcserepeken.

CSONTOS MÁRTA (1951, Győr) tanár, költő, író. **A Pázmány Péter Katolikus Egyetem** abszolvált PhD hallgatója. **Értekezésének témája Reményik Sándor költészete. Legújabb kötetei: A meggyújtott olajág (versek, 2010), Szerzők, múzsák, szenvedélyek (esszé, 2011), Egográfia 3. (aforizmák, 2012), A Sehol szélén (versek, 2014), Zónahatárok (versek, 2016, mind a Littera Nova gondozásában).**

*Szobám lámpafény-fehér
árnyékában remegnek a körvonalak,
valahogy veszélyben van ma a
totalitás, beleázik mellettem
a csöndbe a harang szava.
Én is könnyűnek találtatok az
ólomálmos szürkeségben, s
távozni engedem az álomhajót
a mélység szennyezett vizein.*

*Nem látom arcom a víztükroön,
az ár nárciszaimat elsodorta,
tengerszint alá bukott a határ, -
így lettem önmagam kítaszítottja.*

Filozopter monológ

*Talpam alatt az idő, már
kidolgozta a szökési tervet,
pedig egyfolytában a kedvébe
járok, hagyom, hogy csontjaimból
kiszívja a hegyeket építő mészkövet,
hagyom, hogy bőrömből kivehesse
a ragyogást, átadom neki szépségem
minden morzsáját, mert engedékeny
és rugalmas vagyok vele szemben,
s mert nem zavar annyira az átalakulás,
hogy ne tekintsem magam annak, mi vagyok,
Anyagba zárt Szellem – lázadó angyal –
ott állok a vártán, hogy küzdve küzdjek
a megsemmisülés ellen.*

*A Castingot követően ott sétálok majd
a végtelenített csendben, hóvirág lesz
kezemben a Nagy Találkozásakor, s ott
vár majd a végtelenített szünet, amit
követ egy fennkölt ünnepség, amikor
Isten mond felettem ítéletet*

*S ha nem mehetek át a túloldalra,
a nem tudás nem lesz más, mint
negatív megtapasztalás.*

*S akkor látni fogom, hogy az igazság csak
impresszió egy változó létezés képletébe zárva.*